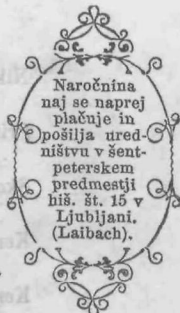

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 2.

V Ljubljani 1. februarja 1872.

Leto II.

Nauk za mladino.

(Od Marka Antona Mureta.)

Okler si nježen otrok, té željno poslušaj nauke,
Naj ne pomni jih duh sam, tudi odkrivaj jih z deli. —

Najpred časti Bogá ter stariše čislaj in one,
Ktere ti dala namesto je starišev sama narava. —

Nikadar ne lagaj, laži ne koristijo nikdar,
Ako pregrešil si kaj, spoznaj, odpusti se ti rado. —

Uči se rad, kaj slajše je, kakor učiti se mnogo?
Njega, ki rad se uči, spremljujeta čast in bogastvo. —

Hvalo mu vedi, če graja te kdo, ko hudo si storil,
In da te zopet grajati mogel ne bode, se varuj. —

Vedi, da kdor prilizuje se rad, on ni ti prijatelj,
Dečku sovražen je, kdor, ko grešil je, svariti ga noče. —

Kdor neprevidnega enkrat je vkanil te s sladko besedo,
Skušal te vkaniti bo, kedar koli imel bo priložnost. —

Napčno verjeti je vsem, in napčno verjeti nikomur,
S prvim prevarjaš pogosto se, z drugim zaupnost si jemlješ. —

Ako hudobno ravnaš, al k temu pripravlaš se v duhu,
Da se prikrivaš ljudém, al Bog pa gotovo vse vidi. —

Pravim prijatlom samó odkrivati smeješ skrivnosti;
Kar da bi drugi molčali želiš, sam prvi zamolči. —

Željno ničesar ne glej, če ne dá se pošteno zveršiti;
Gerde podobe kužijo v persih serca nedolžna. —

Nikdar ne nastavlaj usés nesramnim besedam,
S tacimi se ne pečaj, katere le-té veselijo. —

Pusta ti zdi v začetku učenja se korenina,
Ali donese po kratkem ti času sladke koristi. —

Ljubiš igranje? naglo odide ti tako veselje.
Morda si bral? na veke ti sad učenosti ostane. —

Kakor je zméren počitek koristen in moč pospešuje:
Tako nezméren slabi teló in tlači razumnost. —

Ako drugim rad koristiš, sebi koristiš:
Ako pa družih ne ljubiš, nihče te ljubil ne bode. —

Da so hudobneži srečni, temu nikar se ne čudi:
Morebiti póna, al pride jim kazen gotova. —

Da ti sladák je počitek mladeneč, dela ne bój se:
Delavnost sama pelje človeka k častnemu miru. —

Ogleduj se v zrcálu: ak ti je dana lepota,
Nikdar ne pogerdi si njé z nesramnim življenjem. —

Ako pa dala ti lepega ní obraza narava,
Prizadevaj si z umom naméstiti zgubo lepote. —

Nespodobnega kaj nikdar storiti ne smeješ,
Skerbi, da sam si boš to, kar prič bi ti bilo veliko. —

Malo govori, poslušaj veliko, tó se spodobi.
Ker dán jezik en sam, pa dano je dvoje ušés nam. —

Mnogokrat ogleduj reči, ki želiš jih hraniti,
Ker ne boji se tatú blagó, ki ga dostikrat vidiš. —

Sperva je sladka lenoba, poznej ti čast pokončuje,
Terda v začetku sicer, al hvalo donaša marljivost. —

Ali mi vina ne pij, al mešaj ga mnogo s studentem,
Vinu če deček se vda, prisiplje plamen plamenu. —

Bodi obraza prijaznega, pametno zmirom govori,
Tako si bodeš lahko pridobival mnogo prijatlov. —

Revščine šteti nikdar v sramoto ne smeš siromaku:
Čigar dar je bogastvo, taistega dar je uboštvo. —

Više céni krepost kot trud zavoljo bogastva,
Dá ti bogastva krepost, ne dá ti kreposti bogastvo. —

Uči se, česar učiš se, zvesto v sercu ohranjaj,
Ali pa delaš sicer, kot s sitom bi vodo zajemal.

Ako so tudi prijetne, nikdar po rečéh ne hrepeni,
Ktere žalijo sramožljivost, al spravljajo v škodo. —

Ne razjezi se rad, nič geršega ni ko togotnost,
Čast je zamétati vse, kar koli te k jezi naganja. —

V jésen na gori visoci buhajo močni vetrovi,
Skrito njih moči in mirno je sredi doline drevesce:

Tako podé za obilnim se blagom nevarnosti večé,
Varniše pa kraljuje življenje po ozkem domovji. —

Lepo je malo govoriti ter v času primérnem,
Ker to kaže, da deček je sramožljiv in razumen. —

Hočeš izvedeti pot, po kateri se pride do slave?
Živi takó, da bodeš v resnici, kar češ veljati. —

Bal se šibe ne bo, kdor sluša ukaz učenikov,
Kdor zaničuje besedo, bal se nesrečen bo kazni. —

Srečen mladeneč, kteremu čednost leta prehaja!
Eden mim družega bolj ga povzdiga z zasluženó hvalo,
Videti vse ga želi, ter srečne mu dni prerokuje. —

Vredno pa se nikomur ne zdi govoriti z lenuhom,
Gerdo ga gledajo, zasmehovaje ga ljudstvo opravlja:
Lastni oče celó ga komaj prijazno pogleda. —

Tolikanj škodljive še niso v trenutku napake,
Toda sercu gladi pot k hudobiji navada. —

Primi se dobrega, naj ti s perva tudi je terdo:
Vadi pogostoma se, in sčasoma bode ti ljubo. —

Povzdiguje prejete dobrote hvaležen: storjene
Pa zmanjšuj, ter pusti, da jih razglašajo drugi. —

Kedar vidiš, da se korist bojuje s poštenjem,
Dvomiti nikdar ne smeš, da zmagati mora poštenje. —

Zlata krepost pogosto je skrita pod stergano suknjo,
Pa noroglav se nerodnež tudi s škerlatom ogrinja. —

Nič ne stori zató, da hvalil bi svet te: pa vendar
Marno pečaj se z vsem, kar koli ti hvalo prinaša. —

Preveč bogastva ne ljubi, pa tudi ga v nemar ne puščaj,
Ker dasiravno prave sreče dati ne more,
Vendar je važna pomoč na potu skozi življenje. —

Skerbi, da tó zadovoljen uživaš, kar ti je dano,
Vendar takó, da iskati boljšega nikdar ne jenjaš. —

Pomni, kakó človeško vse mine ter je negotovo:
Da ne napihne sreča te kdaj, al ne stere nesreča. —

Malo naukov je téh: ali spolnovanje večletno
Sad čudovit ti boče rodilo v časovem tiru. —

Bog blagosloví začetek, On, ki vesoljnost obrača,
Z večnim ki sklepom kraljuje v nespremenljivi modrosti;
Njemu, mladeneč! pred vsem si prizadevaj dopasti,
Njemu prošnje pošiljaj v molitvi, ko zarja te zdrami,
In ko odpravljajš zvečer se v posteljo k sladkemu spanju. —

On ti dal boče zdravo teló in bistro razumnost,
Dal ti mnogo še boljšega boče — Le terdno zaupaj. —

Ti pa zmirom in vse obračaj v slavo Njegovo! —

V Rimu, novega leta dan 1578.

Poslovenil A. Umek.

Obljuba dela dolg.

Lancovo je vas na desnem bregu gorenske Save blizu Radolice. Na strani od vasi stoji lepa cerkva sv. Lamberta. Pred sto letimi bil je tú večji gozd, kakor sedaj, ko vaščani bolj obdelujejo polje in travnike. Na koncu lancovske vasi bila je borna hišica in okoli nje mali vert. Tú je živel ubožna vertnarjeva vdova s svojo šestnajst let staro hčerko Nežico. Njuna hiša je bila en del pristave bližnjega Pustega grada, kamor ste hodili na grajščinsko polje delat. Hčerka Nežica je oskerbovala domači vertec in posebno rada gojila lepe cvetice, ki jih je po svojem rajnkem očetu podedovala. Stara resnica je, da, kdor ima rad cvetice, ima navadno tudi dobro serce. Taka je bila tudi Nežica — nedolžna in pohlevna kakor njene ljubke cvetice. Toda tudi med najmirnejše cvetice se rado vrine bodeče ternje, ki vertnarja rani. Tako je bilo tudi tukaj. Nežina mati po nekem prehlajenji hudo zbolé, in se uležajo, da več ne vstanejo. Uboga deklica milo joka pri smertnej postelji svoje ljubeznjive matere, ktera jej z zadnjimi močmi še tako-lé naroča: „Ljuba Nežica! vidim, da boče kmalo bila moja zadnja ura, in pojdem k rajnkemu očetu. Spolnila si že 16. leto, in že veš, kaj je prav in ljubo Bogu in ljudem. Živi tako, kakor sem te vselej učila. Ostani vedno dobra, pohlevna in nedolžna kakor tvoje cvetice na vertu tako dolgo, da prideš za menoj v prelepi rajski vertec. — Še nekaj te prosim, ljuba moja hčerka, obljubi mi, da mi spolniš! Vsako leto na vernih duš dan deni na moj grob najlepšo cvetico, ki jo bočeš še imela v vertu, ter moli za mé, in jaz te bodem blagoslovila in za te pri Bogu prosila.“ — Nežica obljubi to, in s solzami moči merzla materna lica. Mati so umerli.

Dve leti ste minule in Nežica je bila še vedno živa podoba svojih lepih cvetic v vertu. Po maternej smerti služila je pri oskerbniku grajske pri-

stave in je vedno prav skerbno gojila svoje cvetice, s katerimi je že dvakrat lepšala mili materni grob pri lancovskeji cerkvi. Bliža se že tretje leto praznik vseh svetnikov, in Nežica hrani svoji zadnji dve cvetici za vernih duš dan. Ena je bila lepo razcvetena, druga pa lepo napočena. Ravno na delapust k vsem svetim, ko je Nežica pri svojih ljubih cvetkah in misli na oblubo, ki jo je obljubila materi, stopi k njej v vert grajski sluga in jej sporoči, da gospá grofinja v gradu želi za drugi dan najlepšo cvetico, ki je v Nežičnem vertu. Ena teh dveh vertnic je bila lepo razcvetena, druga pa je obetala za drugi dan svoje novo cvetje; tedaj Nežica lahko vstreže svojej grajskej

gospej, pa tudi ostane zvesta svojej oblubi o maternem grobu. Sluga gre z naročilom, da pride drugi dan t. j. na praznik vseh svetnikov po vertnico, ki se bo de do zjutraj razpustila, in jo ponese v lončku svojej gospej.

Jutro pride, pa prav temačen, moker jesenski dan. Nežica gre zgodaj gledat svoji vertnici, in glej! — ena je bila popolno obletena, druga pa je bila v najlepšem cvetju. Kaj bi storila deklica v zadregi! Slugu je oblju-

bila cvetico, in na drugi strani jo je vest opominjala na materno ljubezen. Ljubezen zmaga. Ravno zvoni k svetej maši. Nežica serčno vzame lonček z edino svojo prelepo cvetico, nese jo k cerkvi na pokopališče, postavi jo na materni grob, ter zraven poklekne in pobožno moli. Prav milo jej je pri sercu; solzé se jej utrinjajo in tekó na poraščeno materno gomilo — in lepše in jasnejše poje jej cerkveni zvon kakor glas matere, ki blagoslavlja svojo zvesto hčerko.

Ko Nežika pride od cerkve domú, čaka jo že grajski sluga in tirja naročeno cvetico, ker hoče jo dobro plačati. „Vidíte, gospod“, pravi Nežika, „ena večerajšnih cvetic se je po noči obletela, drugo pa nisem mogla dati, ker sem jo že drugam obljubila. Prosim, povejte gospej grofinji, da mi ni bilo mogoče njenej želji vstreči, ker mogla sem spolniti obljubo, katero sem rajnkej materi obljubila. Pravična gospá me zavoljo tega ne bodo grajali.“ — „Dobro“, pravi sluga, „povedal bodem tako plemenitej gospej, toda pripravite se na odgovor; tako žaljenje ni kar bodi si mala stvarica.“

Čez eno uro potem, ko sluga odide, pride grajski vavpat po Nežico, da naj gre nemudoma z njim v grad. Nežica se sicer vstraši, vendar se precej napravi in gre pogumno s hlapcem v grad k milostivej gospej.

„Ti si me ukanila, prederzna deklica“, pravi nevoljna gospá, „zakaj mi nisi prodala obljubljenih cvetic, potrebovala jo bi bila danes za neki grob na pokopališči.“ Nežica jokaje odgovori: „Né, milostiva gospá, nisem vas hotla ukaniti, spolnila sem le obljubo, ki sem jo svojej rajnkej materi na smertnej postelji obljubila, ker vem, obljuba dela dolg.“ Deklica pripoveduje potem vse, kako so jej mati naročili in da jej je spolnitev matrne obljube zeló zeló pri sercu.

Grajska gospá odkritoserčno deklico prav rada in radovedno posluša, in jej potem reče: „Dobra deklica si, ker spoštuješ svojo mater in natanko spolnuješ njena zadnja naročila. S tem si se mi zeló prikupila. Jaz sem vdova in nimam svojih otrok; pridi k meni v grad, vzamem te za svojo hčer.“

Nežica se klečé zahvaljuje svojej dobrotnici, toda grofinja jo vzdigne, objame in jej pravi: „Od danes si moja ljuba hčer, Bog te je pripeljal k meni, ker te blagoslavlja za tvojo zvesto materno ljubezen.“

Nežica pred najubožnejša je sedaj najsrečnejša deklica tega kraja. Materni blagoslov prinesel jej je veliko srečo na tem svetu.

A. P.

Otroci, ne zapuščajte šole!

(Resnična zgodba.)

Lani, to je leta 1871, je bila v Kranji večkrat komedija; prišle so namreč, Bog si ga vé od kod vse, družbe, ki si s tem svoj žalostni kruh služijo, da po vervéh plešejo, visoko skačejo, se prekucujejo in druge burke vganjajo. Nekatere teh družeb so šteje veliko oseb, odraslih ljudi pa tudi

majhnih otrok, ki mesto da bi v šolo hodili in se lepih nauk naučili, pačijo svojo ljubo mladost in celó življenje.

Meseca julija pride zopet neka družba v Kranj; bilo je ravno poldne, ko so ti umetniki, kakor se radi sami imenujejo, z muziko na čelu v mesto prihrumeli; eden muzikašev je neusmiljeno po velikem bobnu udrihal, drugi so piskali na svoje inštrumente, kar se je le dalo; bolniki v posteljah so vpili joj, otroci pa, ki so pri polnih skledah sedeli, so pometali žlice po mizi in leteli nekteri na okna, drugi na ulice in se pridružili trumi otrok, ki je šla za muziko. Na primernih krajih so muzikaši vtihnoli na povelje vodja in ta je glasno naznanil, da se bode družba, ki je na svojem umetniškem popotovanji namenjena iti na Dunaj, tudi tukaj mudila, pa samo za malo dni, in svojo umetnost kazala; prva predstava se je napovedala na večer ob osmih.

Večeri so bili takrat lepi in dolgo že pred napovedano uro je bilo vsak dan mnogo ljudi pred postavljenim odrom zbranih, celó nekteri stareji mestjani so sedeli na prvih sedežih pričakovaje čudežev, ki se bodo vpričo njih godili. Tudi otroci in mlajši ljudje so od vseh strani prihajali in obdajali prostor umetnosti; okoli in okoli nažgane bakljaste luči s svojo temnorudečo bliščobo obsevale so njih lica in pričale na njihovem obrazu nepotperžljivost, s katero so čakali na začetek komedije.

Osma ura je že davno preč, pa umetnikov še ni, vse gleda od kod bodo prišli; naposled se vendar sliši od daleč veliki boben, ki je šel po vseh ulicah vabit ljudi. Z bobnom pride še druga množica ljudi, tudi igralci se prikažejo in komedija se začne. Daljnega popisovanja naj me mladi in stari bralci oprosté, vsak je že vidil kaj takega v svojem življenji, če ne v mladih saj v poznejih letih. To je terpelo več večerov, mudilo se umetnikom ni nikamor; otroci pa so te dni o samej komediji govorili in živeli, težko so čakali na vsak večer, sercé je jelo hitreje biti, ko se je slišal veliki boben. Predstave niso bile ravno slabe in obiskovalo jih je tudi mnogo odraslih ljudi; družba je precej denarja iz Kranja odnesla, šla pa sta s temi potepuhi tudi dva Kranjska fanta, katerima se je šola pristudila in ki sta menda mislila, da je bolje se prekucevati, ko pa v šolo hoditi. Gotovo nista nikogar za svet prašala, ker sta bila navajena po svojej glavi ravnati. Fanta sta celó revnih staršev, eden jih nima več, drugemu še živi mati, ki pa samo toliko imá, kolikor milošnja donaša, akoravno je dobila nekdej dve tisoči dote; da pri takih okolščinah otroka nista mogla dobro odgojena biti, se samo o sebi umeje. — Ko sta za šolo odrasla sta bila velika težava za učitelje, o njihovej porednosti vedó ti gospodje mnogo pripovedovati, nagajala sta, kjer sta le mogla, šola je bila za nju zadnja stvar, na katero sta mislila. Dolgo sta tuhtala, kako bi se rešila šole; komedijanti so ju rešili te nadloge in s seboj vzeli. Kje povsod so potem ti potepuhi hodili in svojo umetnost kazali in kake napredke sta Peter in Pepe, naša Kranjska fanta, v novej šoli delala, tega ne vem; v poznej jeseni jih najdemo v Briksenu, precejšnjem mestu na Tirolskem. Tukaj sta tudi Peter in Pepe v javnej predstavi morala nastopiti, pa gotovo sta se v tem kratkem času premalo naučila, ker padla sta obedva

z velike višine, kamor sta bila splezala in se precej pobila. Pa to ni bilo dovolj, vodja družbe, kateremu sta tako sramoto naredila, ju je natolkel do kervavega, takó da sta se komaj vlekla. — Bridko sta zdaj obžalovala svojo porednost in si želela domú; rada bi bila zdaj domá na šolskih klopéh sedela in gospode učitelje ubogala, pa bilo je prepozno. Kaj sta hotela storiti, denarja ni imel nobeden, raztergana sta bila, da so cunje od nju visele in zraven še lačna. V svojej velikej nesreči sta sklenila, kervoločniku in njegovej družbi slovo dati. Kar sta sklenila, sta tudi storila. Pobereta jo toraj skrivaj in kar so moči dopuščale gresta po velikej cesti naprej, pa sama nevesta kam; ne daleč od Briksena blizo neke železniške hiše pa ju zapusti vsa moč, glad ju tare in zgrudita se na tla ob cesti; tù ležita nekoliko časa brez vsega življenja. K sreči so tistega časa otroci iz šole šli. Dva šolarja, fant in dekle, ki sta bila v omenjeni železniški hiši domá, vidita mimogredé naša fanta, obedva kervava in kakor mrtva ob cesti ležati in hitro, ko domú prideta, povesta to svojej materi. Ta pošlje otroka nazaj in jima zapove naj pripejljeta reveža s seboj. Fant in dekle gresta in spravita raztergana fanta na svoj dom, ki sta se komaj po koncu deržala. Blaga gospá, ki ima sama sedmero otrok in je komaj oblačí, ker njen mož kot železniški uradnik nima visoke plače, je Petra in Pepeta usmiljeno sprejela in jima postregla, kar je bilo v njenej moči. Oprala jima je rane, oblekla ju z oblačili svojih otrok in jima dala jesti in piti, z eno besedo postregla jima je bolje ko lastna mati. Fanta vsa skesana, nista vedla, kako bi se zahvalila za toliko dobroto. Bila sta potem delj časa v tej prijaznej družini, gospa ju je imela kot svoja otroka in za nju skerbela ko za lastna deteta. Med tem pa je kervoločnik, vodja družbe, pri katerem sta poprej bila, zvohal, kje sta zdaj in prišel po nju, naj gresta nazaj; pa fanta nista hotela o tem nič slišati, in ko je jel mož razgrajati proti njima, se mu gospa v pot postavi in mu pokaže z ostrimi besedami luknjo, ki jo je zidar naredil, ko se je hiša zidala. Zopet fanta nista vedla, kako bi se zahvalila svojej serénej braniteljici, ki ju je rešila vdrugeič krempljev jastrebovih. Pa to še gospej ni bilo dovolj, ona je skerbela, da se fanta kakega rokodelstva poprimeta, in po svojem prizadevanji je spravila s časom Pepeta k nekemu ključarju, Petra pa k pasarju v mesto Briksen in tako sta zdaj oba v mojsterskih rokah. Fanta sta se do dobrega spreobrnila, iz postopačev sta postala pridna delavca, mojstri so ž njima jako zadovoljni. Pa še zdaj, ko sta v dobrih rokah, ne neha dobra gospa za nju skerbeti; morata jo, kedar jima čas dopušča, kakor ob nedeljah in praznikih obiskovati in račun polagati o svojem napredku, pa tudi povedati, če jima kaj manjka. Pisala je gospa že dva pisma sem v Kranj na Petrovo teto; drugo pismo se glasí tako-lé

Briksen 16. dec. 1871.

Ljuba gospa teta!

Ne dvomite, da bi fanta ne hotela tukaj ostati. Obedva se učita rokodelstva in nobeden si ne želi v Kranj nazaj, tudi že imata domačinske izkaze (Heimatschein). To se vidi, da mora Pepe nemarno mater imeti,

ker še noče pisati svojemu otroku in posebno, da je mogla prodati ga tem potepuhom, ki celo leto v nobeno cerkev ne pogledajo in se nikdar ne zmislijo na Boga; fant še tudi ni potrebnih zakramentov prejel. Bodite pa brez skerbi ljuba teta, otroci so v kerščanskih in dobrih rokah, zato sem že jaz skerbela. Peter je mojim hčerkicam že majhen svetilnik napravil, katerega so prav vesele, on zmiraj pravi, da že zna svetilnike in monštrance delati. Pepe je naredil majhen ključek, da ga je komaj viditi. Peter pravi, ako bi bil bliže svoje tete, bi Vam tudi kak svetilnik naredil. Pepe o svojej materi nič ne govori, kakor da bi je ne imel. Otroka sta zdrava in prav pridna, mojstri so ž njima prav zadovoljni. Če bi imeli za Petra kako obleko, prosim Vas pošljite jo, ker mojstri radi vidijo, da so fanti s tem prevideni. Ob novem letu bo Peter sam pisal. Ostajam s serčnim pozdravom

Peter pozdravlja svoje součence
in prijatelje in tudi Vas.

Vaša neznana prijateljica
Alojzija Klein.

Iz mladosti cesarja Jožefa.

(Čertica iz povesti.)

„Zdaj je pa že dosti tožeb čez malega reveža, katerega nihče v dvoru ne terpi; sicer je res mali porednež, očetov ljubček, ali da bi vsi na-nj toliko vpili, vendar ne terpim. Se vé da, Polde je že boljši, ali saj je Jožef tudi moj otrok, zakaj ga vendar zmiraj tožite? Dan za dnevom se mu kazni dajejo in revček se teh kazni nikoli rešiti ne bo mogel“, — tako je govorila mati malega Jožefa v vidnej nezadovoljnosti grofinji Dithrichšteinskej, ki je bila varhinja njenega ljubčka.

„Ali presvitla Gospa“, poreče grofinja, „mladi princ me je zelo razžalil. Ko je na dvorišči s svojo sestro nadvojvodinjo Dragotinko pilo metal, se je prav neuljudno obnašal. Stopila sem namreč k oknu in pila mi je vštric glave zabrenčala. — Mala nadvojvodkinja se je vstrašila in bojzljivo na mé pogledala, ali mladi princ dosti glasno poreče: „Naj le terejalka par očenašev izmoli, da jej bolečine nehajo, saj pravi, da molitev vse bolečine prežene.“ Komaj je to mladi princ izgovoril, odleti smejaše s svojo sestrico iz dvorišča.

„Ali je pa on res tako mislil, kakor ste vi slišala, ljuba grofinja, povejte mi odkritoserčno, saj veste, da sem mu jaz mati, da takošni govori porednost kažejo in da bi me to zelo bolelo,“ — nastavi skerbna mati vprašanje.

„Nadvojvodkinja Dragotinka je bila zraven in more poterčiti“, poreče grofinja.

„No, to bi pač lepa priča bila“, zaverne mati, „zakaj raji koj mojega Franceljna ne pokličete, da pové, če je res. Jaz bom fanta kaznovala, ker je proti Bogú grešil, ali vam tudi povem, da so vaše tožbe mojemu sercu zelo neljube. Fanté naj se postí 24 ur pri kruhu in vodi pa naj na grahu

kleči, da se poboljša. Vas pa ljuba grofinja, naj bo sram, da zmiraj le Jožefa tožite; revček je zdaj zavolj vas že tretjokrat kaznovan.“ Pri teh besedah si slavna mati solzó obriše.

Izgovor ni tukaj nič pomagal. Jožef je moral „rajtengo“ dati. On ni kar nič tajil. Vse je za resnico spoznal, kar je grofinja o njem materi pripovedovala, ter še pristavil, da mu je njegov gospod učitelj vere že večkrat rekel, da „molitev vsako bolezen ozdravi.“

„Tedaj vendar ni slabo mislil“, poreče cesarica, „saj v njegovih besedah ni resnobe, pa se tudi ni smejal.“

„Gospá mati“, zaverne z brihtnim glasom Jožef, „jaz neresnice ne morem terpeti: smejal sem se, smejal.“

„No ta smeh boš pa zopet občutil“, odgovori mati, „postil se boš in na grahu klečal in sicer v izbi grofinje Spiegelberg, pa ti drugopot gotovo ne bo smeh v mislih, porednež!“

Grofinja Spiegelberg, katera je imela mladega poredneža v kazen sprejeti, bila je zeló ostra gospa, temnega pogleda. Imela je šest otrok, pa vsi so jej pomerli. Ona sama je še živeła, in sicer brez da bi kogar ljubila, pa tudi nje ni nihče ljubil. Bila je prevzetna na svoje visoko pleme in je vsaki nižji stan od sebe zasramovala. Edino, kar je starko veselilo, bila je milost, katero je pri cesarici uživala in pa križ, ki ga je za svoje zasluge na persih nosila. Cesarica je svoje otroke tej grofinji le takrat izročila, kedar so kazen zaslužili. Bila je grofinja neusmiljena, terda ko kamen, tedaj za poredneže — dobra.

Ko so drugi na cesarskem dvoru zvedeli, kaj se bo z Jožefom zgodilo, bili so zeló žalostni. Celó jokali so se nekteri, ko je mali Jožef v izbo grofinje Spiegelbergove stopiti moral.

„Ne storite fantu nič hudega“, reče cesarica Spiegelbergovki, „saj je vendar moj, a Vi sama kot mati bote pač vedela, kako je lastni otrok materi pri sercu. Nikarte ga dolgo časa pustiti klečati, pa mu potisnite kakšno jabelko — ste me razumela?“

Grofinja je na te besede le z ramami namignila in ko so jej malega poredneža pripeljali, je z ostrim glasom rekla: „Takó mlad, pa že tako brezbožen!“

„Takó stara, pa še takó brez vsmiljenja“, jej hitro in pogumno mali Jožef odgovori.

Grofinja je bila od jeze vsa bleđa. Nič jo ní moglo tako zeló razjeziti, kakor če jej je kdo starost očital.

„Princ“, mu svarljivo reče, „ne pozabite, da ste moj jetnik.“

„Vi pa“, odgovori fantè, „nikarte pozabiti, da sem sin cesarice.“

„Cesarica vas je meni izročila, da vas kaznujem“, nadaljuje grofinja.

„Dà, dà“, reče Jožef, „moja mati je na mé jezna, pa me je takej baburi izročila.“

Te besede so staro grofinjo hudo razkačile. Vstane, jezno pogleduje in s pestjo žuga.

Jožef je pa stal mirno ko steber. „Jaz sem sicer še otrok“ pravi, „pa

se vendar stare babe ne bojim. Zdaj zapovem, da me v izbo odpeljete in bodite preverjena: ko bom večji, vam se bom že maščeval.“

Grofinja se je pri teh besedah nekaj umirila. Jožef pa odide v izbico, ter se vleže. Preden zaspí, poklekne in glasno moli: „Odpusti mi o moj Bog moje grehe, kakor tudi jaz odpuščam svojim dolžnikom. Amen.“

Zadnje besede te otročje molitvice slišala je grofinja, ter je bila res ganjena. „Jaz sem otroka razžalila in zdaj moli za-me, — Bog pa usliši otročjo molitev“, si misli. Kakor težki kamen jej nekaj odpade od serca, solzé jej stopijo v očesa in kakor da je neki duh pred njo stopil, ki jej cesaričine besede ponavlja: „Ne bodite preveč ostra z mojim otrokom.“ Hitro gré v izbico, da vidi svojega mladega jetnika, katerega so ravno angeljci v sladke sanje zazibali. Na njegovih ustnicah se je videl presladki smeh — nedolžnosti. Grofinja se ne more dalje vzdržati. Prigné se k spijočemu otroku, vzdigne ga in odnese v svojo spavnico, ter ga v svojo posteljo položi. Ona sama pa zraven poklekne in moli.

Cesarica pa to noč ni mogla očesa zatisniti. Jezila se je nad grofinjo Ditrichšteinsko, ki je otroka zatožila. Serce jo je bolelo, ko se je na revčeka zmislila. Ali bi otroka k sebi poklicala? misli si. Po dolgem premišljevanji odloči, otroka obiskati, da vidi, kaj revček dela. Ogerne se v ženski plašč, vzame svetiljko v rokó, ter odide pred izbina vrata, kjer je Jožef bil. Vrata niso bila zaperta. Cesarica Marija Terezija pritisne ključalnico, vrata se odpró in — o joj! Kaj vidi? Izbica prazna — Jožefa ni. V sredi izbe stoji človek v našemljenej obleki, v roki derži — meč!

„Kje je moj otrok? Kje je moj Jožef? —“ vpraša cesarica z zapovedajočim glasom.

Človek, ki je v sredi izbe stal, ničesar ne odgovori. Meč spusti na tla in osupnjeno gleda v cesarico.

Cesarici je strah in obup še večji pogum podelil. Vzdigne meč, nameri ga na persi našemljenemu človeku in zavpije še enkrat: „Povej, kje je moj sin, drugače si v tem trenutku mertev.“ Neznani človek še zmiraj molči. Namesto, da bi odgovoril na vprašanje, izvleče iz žepa malo skleničico, pristavi jo na usta in reče: „Cesarska visokost! Sovražniki grofinje Špiegelbergovke so me semkaj poslali, da otroka umorim. Rekli so, da ga v tej izbici najdem, ali nikjer ga ni. Angeljci ga varujejo!“

Pri teh besedah nagne sklenico in izpije. Padé znak — bil je mertev — strup je izpil.

Grofinja Špiegelberg na ta hrup in ropot naglo pride v izbo in glej čuda! Pred njo merlič in — cesarica. Ko je potem cesarica v postelji grofinje našla svojega sinka, ni mogla od hvaležnosti ni besedice spregovoriti.

„Angelji so mojega otroka varovali“, poreče večkrat. Princa odnesejo koj v njegovo cesarsko spavnico in ko se zbudi, dozdevalo mu se je vse kakor da sanja.

Marija Terezija in grofinja Špiegelberg obljubile ste si o celem dogodku molčati, temveč, ko je skrivna preiskava dokazala, da namenjena

umoritev ni nobenega družega naména imela, kakor da grofinjo Spiegelberg z umorstvom obdolží, da bi na ta način njeno premoženje v roke ostalih žlahtnikov prišlo.

O tej dogodbi ničesar ni bilo znati. Celó povestniki so jo zamočali. Še le te dni našli so na Dunaji več spisov v cesarskem dvoru, iz katerih so zvedeli to dogodbo. Nemški časopisi se vé, da so jo koj svojim bralcem podali, tudi jaz sem jo tam bral in se čudil: kako vendar Bog svoje otroke varuje tudi v temnej noči!

Lj. T.

J a g o d a.

(Pravljica.)

Naš Zveličar bil je še le kakih osem let star, in šel se je sprehajat s svojo materjo. Bila je ravno vesela pomlad, ptički so žvergolesi svoje mile pesmice in dete Jezus je skakljalo veselo po mehkej, zelenej trati, veselilo se je lepih cvetic, ki so razširjale svojo prijetno vonjavo okoli sebe. Memogredé vgléda božje dete vertnico in jej reče: „Veséli se, v prihodnje ne bodeš več pozabljena cvetela, na altarjih bodeš zvikeševala božjo čast.“ In vijolici pravi: „Tebe, podobo ponižnosti, bodo tergali in s tebe delali devicam vence.“ In drugim rastlinam je dajalo dete Jezus zdravilno moč, in jih je blagoslovilo.

Le ena rastlina rastla je pozabljena v senci. Tri ozka peresa bila so ves njeni kinč, nihče izmed memogredočih ni se ozerl na njo, med tem, ko so vse druge rastline in cvetke z veseljem gledali in tergali. „Oj“ šepetala je tiho rastlinčica, „kako malo sem vredna. Ni mi podarjeno cvetje, in ko vas, lepe sestre moje, ljudje iščejo, ljubijo in tergajo, sem jaz vedno zapuščena in pozabljena. Kedar lastovke ljubo spomlad oznanujejo, ne morem podati cvetja v venec pomladni. Pa vendar vam lepe cvetke nisem nevošljiva vašega kinča. Vsaki večer, ko solnce zahaja, pravim si, da se mene nebeški Oče ravno tako spominja, kakor vas. Ponočna rōsa, mili solnčni žarki, jutranja pesem škerjančeva, pihljanje krotke sapice me razveseljuje ravno tako, kakor vas. Dà, čutim, da se tisti, ki je vsem stvarém življenje dal, ljubeznjivo spominja, tudi mene, svoje najmanjše stvarice.“

V tem hipu približa se Devica z detetom kraju, kjer je bila rastlinčica. Lepa, rumenolasnata glavica, katero je obdajal nebeški svit, obračala se je veselo proti cvetkam v lepej zelenej travici, nježni perstici tergali so zlatice, zvončke in potočnice v venec, in usta so govorila: „Ne samo v velikih rečéh kaže se vsemogočnost mojega očeta. Solnce in zvezde lesketajo se na višnjem nebu v neizmernem veličastvu, in vendar so tudi cvetke na zemlji pričé njegove velikosti.“

In sedaj zasliši Zveličar milo pritožbo uboge rastlinčice, katere do sedaj med travo še zapazil ni, in je vendar toliko želela, da bi se ozerl na-njo Marijin sin. Mili ponižni glasovi ganili so mu serce. Prikloni se zopet v mah, in milo tolažilno pregovori ter pravi: „Mimo tebe sem šel in nisem te pogledal, mala pohlevna rastlina. V podobi deteta, imam tudi človeške

slabosti nad seboj, in vabilo me je to, kar se sveti in dopada; zato pa ne zametujem prave čednosti.“

„Ponižna, mala rastlinčica, ne bom te pozabil. Vidila si me, ko sem tergal zlatice, zvončke in potočnice, in tebe še celó zapazil nisem. Globoko te je to ranilo v serce, ali prosta si ostala nevošljivosti. Ne bodi žalostna, od sedaj boš tudi ti imela cvetje in lepe, svitle barve.“

„Ponižna rastlinčica, ne bom te pozabil. Pred vsem ljubim pohlevno serce, tvoja tiha ponižnost me je ganila. Imela boš cvetje in sad, ki bo najslajši in najprijetniši izmed vsega sadja. Tvoj sad naj razveseljuje bogate in revne ljudi.“

„Ne bom pozabil tvoje ponižnosti.“ In sedaj pritisne ustnice na pero, katero je vzdignil s svojimi prsteci. Neizrečeno veselje pretrese malo rastlinčico, novo življenje jej bije v žilicah, in na mestu, kamor so se pritisnile ustnice Zveličarjeve, prikaže se zagorelo rudeči sad, ki razširja prijetno vonjavo okoli sebe. In že osemnajststo let zori jagoda, ter razveseljuje in krepča ljudi po vseh krajih. Raste na gorah in gričih, prikaže se ob kraju rek in potokov, razveseljuje tega, ki jo gojí, ter raste v samoti brez vse postrežbe.

Albina Pirc.

Stergan rokav.

Jurče in Blažé sta sedela na holmcu pod staro lipo z velikim kosom kruha v roki in se pogovarjala važne reči.

„Jaz bom enkrat gotovo več, nego hruške peč,“ reče Jurče, „kajti županov sin sem, in tudi gospod učitelj so že večkrat mojemu očetu djali, da me naj po izveršenih ljudskih šolah dadó v više šole, in ako se bom tú dobro odlikoval, postanem sčasoma gotovo minister. Misli si Blažé, da se potem tudi tebi ne bode slabo godilo, kajti rad te imam, kakor bi mi bil na serci izrastel.“

A Blažé, kateremu to milovanje ni nič posebno dopadlo, zaverne ga rekoč: „Kaj še? tebi gotovo ne bodem delal nadleže. Čeravno sem metlarjev sin, vendar imam še zmiraj upanje, poprej biti vojvoda, nego boš ti minister. Ne samo enkrat so si vojaki, ki so bili pri nas nastanjeni, natihoma šeptali, da ako več ne, vojvoda moram gotovo biti. Le pomisli tedaj, ako bi tebi za ministra spodletelo, kako lahko potem prosiš pri meni za kako milost.“

Te besede so županovega sinkota zeló razjezile, jela sta se kavsati in ravsati, da je bilo joj!

Nek gospod pa, ki se je za lipo sprehajal in dalj časa nadepolna dečka poslušal, stopi zdaj bližej in reče: „Fanté! preden postaneš vojvoda, ne pozabi si zašiti rokava“, in odide.

Sram je bilo Blažeta, kajti dobro je vedel, da mu komolec molí iz rokava. Nikoli več ga ni bilo videti v razterganej obleki. Prevdaril je pa tudi nauk, katerega mu je dal tuji gospod, in akoravno ni bil vojvoda, bil je vendar sčasoma dober in pameten gospodar.

J. T.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Strupena volčja črešnja.

Oče gredó v gozd mah kosit. Janezek gre ž njimi. Ko prideta v gozd, slišita v goščavi neko ječanje. Hitreje stopata in na uho vlečeta, ter prav razločno slišita zdihovati: „Bog se usmili, meni je vedno huje, oh prav zeló hudó!“ Drug glas pravi: „Le vstani, Nežica, da greva domú, tukaj ne moreš ležati.“ — Janezek gre naravnost tje, kjer sliši zdihovanje, in ko pride zraven, vidi, da na tleh leži neka deklica in pri njej kleči deček, ki jo jokaje vzdiguje in s seboj sili. Akoravno je tù v gozdu hladno, je deklica vendar vsa potna po čelu, in iz lic jej puhtí huda vročina. — „Kaj ti je, deklič?“ vprašajo oče, ki pridejo zraven. „Glejte, kako hudo je napadlo mojej sestrici,“ pravi deček: „tù v gozdu sva nabirala jagode, in naenkrat je zbolela ta revica, pravi, da jej je neznano vroče, da jo nekaj v vratu davi in jej sapo zapira.“ „Bog vari, pa ne, ko bi bila deklica kaj strupenega snedla!“ pravijo oče, in gledajo okoli sebe. „To je, da je snedla nekaj črešenj, ki je je nabrala na rastlini, ki je tam le v dolini.“ Oče vidijo, da je tam velika strupena volčja črešnja, in sedaj dobro vedó, kaj je deklici. Hitro utergajo na tleh eno bilko, ter rečejo deklici, da naj usta odpre, da jej bodo pomagali, če bo mogoče. Deklica odpre usta, in oče jej z bilko tako dolgo zgačejo nebesne čutnice, da začne bljuvati in strup iz sebe metati. Ko deklici nekoliko odleže, jo oče zadenejo na štopo-ramo, in jo nesejo nazaj v vas, v hišo k njenim staršem. K sreči je bil ravno tisti čas zdravnik v vasí pri nekem bolniku. Hitro pošljejo po-nj, in tako ubogej deklici še o pravem času pomagajo, da jej je bolje. — Oče in Janezek gresta potem zopet nazaj v gozd po svojem delu, in med tem se tako le pogovarjata:

Janezek. „Kaj pa bi se bilo z ubogo deklico zgodilo, ko bi midva ne bila prišla po naključni zraven?“

Oče. „Težko bi bilo drugače, da bi deklica mogla umreti, ker vidil si, da jej je kri že hudo tiščala v glavo, in ko bi jej bila pritisnila v možgane, bi jo bila vso omamila; v vratu bi jo bilo vedno bolj davilo, medlevice bi jo bile napadale in potem bi bila umerla v groznih bolečinah.“

Janezek. „To je vendar prav, da sva jo dobila in staršem izročila!“

Oče. „Se vé da je to prav; toda midva nisva več storila, nego svojo dolžnost, da sva svojemu bližnjemu v potrebi pomagala. Bog je tako naredil, da sva ravno midva še o pravem času deklico dobila in jo rešila. Hvala bodi Bogu za to!“

Janezek. „Kaj pa ima ta črešnja tako strupenega v sebi?“

Oče. „Ta jagoda je napolnjena z nekim rudečim sokom, ki je zelo zelo strupen. Temu strupu pravijo učeni „Atropium“ in tej rastlini pravijo „Atropa Belladonna.“ „Belladonna“ se po laški pravi „lepa žena“, ker na Laškem gizdave ženske iz te rasilne rade napravljajo neko rudečilo, s katerim se barvajo, pa jim tudi včasih kožo razjeda.“

Janezek. „Rad bi vidil to rastlino, in jo dobro poznal.“

Oče. „Počakaj, kedar dokončam delo, bova pogledala v gozdu po njej, vém, da ni daleč od tukaj.“

Predeu gresta domú, peljejo tedaj oče Janezka v neko močvirno dolino, in tu dobé in mu pokažejo nevarno volčjo črešnjo, in mu razlagajo: „Vidiš jo volčjo črešnjo! Le poglej, kako ima debelo in valjasto razraščeno korenino in kvišku stoječe 3-6 čevljev visoke, pri verhu rogovilaste veje, ki so kocinaste, kakor vsi njeni zelnati deli. Peceljnatí špičasto-jajčasti, celorobi listi stojé spremenjavno, na najzgornjih vejah pa po dva in dva vkup. Glej, zgoraj še cveté v umazano-rujavem cvetji; spodaj na posamnih vejicah pa so že na pol zrele zelene in rudeče črešnjice, ki so zelo podobne višnjam, katere nevedočé večkrat zapeljejo, da menijo, da so to drobne črešnje; toda volčje črešnje se od pravih črešenj največ v tem ločijo, da ima ta sad pod seboj vedno čašo; prava črešnja pa pod seboj nima nič, še celó zelenih listkov ne. Tudi imajo prave črešnje daljši repek, imajo v sebi koščico, in nikoli ne rastejo na tako nizkih rastlinah. — Le sam jo še dobro poglej, in povej mi, kako se še strupena črešnja razločuje od prave črešnje!“

Janezek. „Črešnja cveté belo, volčja črešnja pa ne. Tudi črešenj zraste po več vkup da si ž njimi delamo uhane, volčje črešnje pa posamno visé na stebli. Tudi liste ima volčja črešnja drugačne kakor prava črešnja.“

Oče. „Sedaj boš to strupeno rastlino dobro poznal in se je varoval, da ne boš storil tako, kakor uboga deklica, ki je zavoljo te črešnje tako hudo zbolela.“

Janezek. „Pa čemu rastejo te nevarne rastline med drugimi dobrimi rastlinami, ali samo zato, da se jih mora človek ogibati?“

Oče. „Ni tako, kakor ti misliš, ljubi moj. Več reči na svetu se nam zdi, da so nepotrebne in škodljive, pa to je vse drugače. Ravno pri nevarnih in škodljivih rečéh se je človek že veliko veliko naučil. Neki moder

mož je hude reči imenoval celó blagoslov za človeka, akoravno je to tako, kakor v grenkej lupini sladko jederce. Dobro si zapomni, da tudi strupene rastline in tudi nevarna volčja črešnja mnogo koristi. Človek nikoli ne sme biti tako ošaben, ker je gospodar vseh reči na zemlji, da so zato vse reči le samo zanj na svetu. Videl sem že, da ovce in prešiči radi žró liste volčje črešnje, in jim kar nič ne škodujejo. Nevednemu človeku ta rastlina škoduje, učenim in modrim ljudem pa daje mnogo dobička. Korenine in liste te rastline imajo zdravniki v majhnej meri za dobra zdravila, in so ž njimi že mnogo, mnogo bolnikom prav dobro pomagali in jim marsiktere strašne in nevarne bolezni za vselej odpravili. S to rastlino ozdravljajo največ pokazene čutnice, kerč, mnoge bolezni na duhu, steklino, zadušljiv kašelj, terganje po udih in mnogo vnanjih oteklin in drugih bolezni. — Vidiš, kako Bog v tej strupenej rastlini hrani človeku mnogo dobrot, ako je le zna in hoče rabiti!“

Na svetu vsaka stvar
Je ljubi božji dar.

A. P.

Razne stvari.

Drobtina.

(Danes tebi — jutri meni.)

Neki krojač, ki je stanoval v mestu S. — poleg ceste, po kateri so vozili merliče na pokopališče, imel je v svojej delavnici zraven sebe ilovnat lonec na vervi obešen. Kedarkoli so kakega merliča na pokopališče nesli, vselej je vergel kamenček v persteno posodo. Konec vsacega meseca je preštel kamenčke, da je zvedil, koliko ljudi je pretečeni mesec umerlo. Smert se vé da tudi njemu ni prizanesla. Nekega dné vpraša človek, ki o ravnaji krojača sicer nič vedel ni, pa je vidil delavnico zaperto, kje da je krojač. Sosed rajncega mu odgovori: „Krojač je padel v lonec ravno tako, kakor drugi.“

Gostač.

Kratkočasnica.

* (Prevejan učitelj.) V nekem kraju je učitelj kaznoval otroka,

kakor je zaslužil. Na to pridere togotna mati, ki je svojega sinčka čez vse ljubila med učenjem v šolo in začne učitelja zmerjati, da je bilo joj. Učitelj je v zadregi in spozná, da nesramnej ženi se ne bo dalo z lepa dopovedati. Da bi se rešil sitne matere, zapové nagloma vsem učencem, da naj za njim izrekajo: „Enkrat eden je eden, dvakrat dve je štiri itd.“ Učenci vsi z močnim glasom povzemajo, a žena se jezi in ropota. Otroci še bolj kričijo, in učitelju se veselja serce smeje, da jo je tako dobro zadel. Ker žena vidi, da nič ne opravi, zapusti osramotena šolo in učitelj je rešen sitne babure. To zdravilo bi se znalo v enakih okoliščinah tudi kje drugod vporabiti.

L. H.

Rešitev skakalnice, zabavne in številnih nalog in uganjka zastavice v I. listu „Verteca“.

Rešitev skakalnice:

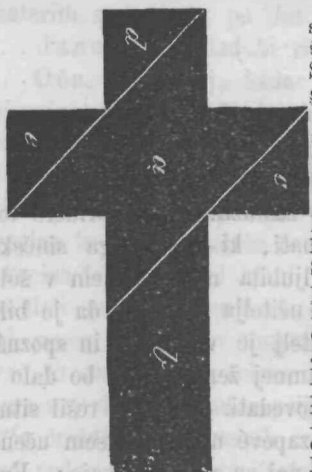
Kar zemlja blagega sadú rodi,
Kar žlahtnega v naročji svojem krije,
Kar milega izvira 'z nje moči, —
Vse človek sam, nje ljubček, naj užije.

Človeku dozorelo je drevó,
In njemu vklanja polno se klasovje,
In pridne čbelice le zanj beró,
Njegov je sad, je zernje in satovje.

Tud' nizki mah le njemu zelení,
V radóst njegovo róžice cvetejo,
In če zakladov skritih poželi,
V naročji maternem se mu odprejo.

Skakalnico so prav rešile: Gospodičini Mat. Tomšič v Trebnem in Zofija Hariuk v Čerumlji.

Rešitev zabavne naloge:
(Glej podobo križa).

To nalogo so prav rešili: Gosp. M. Šterban, organist v Zavodni; Burnik in Planavski v Radolici; L. Držečnik v Ribnici na Štaj.; F. Golenač v Pulzgravi; Fr. S. Orešek, kp. pom. v Ljublj.; M. Kovšca, učitelj v Selc.; J. Kozlin v Bilj.; J. Češnovar, dijak v Ljub.; J. Sancin, učenc v Dolini; Dav. Škrli, dijak v Ljublj.; gospá M. Sajé v Št. Jerneji; gospodičini Ivana Andolšek v Št. Jerneji; Katina Prešern v Ljubljani.

Rešitev številnih nalog:

Nal. I. Odg. 36 kóz.
Nal. II. Na lov so šli: Déd, oče in sin (vnuk); tedaj 2 očeta — 2 sina, skupaj pa le trije.

Nal. III. Voli po 5 gl. tedaj 19 volov,
Krave „ 1 „ „ 1 krava,
Ovce „ 5 kr. „ 80 ovac.
V vsem skupaj 100 glav.

Prav so je rešili: Gosp. Jos. Kastelic v Materiji; Fr. Hérzič, učitelj na Vuki v Slavoniji; M. Kovšca, učitelj v Selcih; N. Stanonik, učitelj v Staremtergu pri Poljanah; Fr. S. Orešek, kup. pom. v Ljublj.; L. Držečnik v Ribnici na Štaj.; M. Šterban, v Zavodni; J. Strehovec, učitelj v Studenem; J. Kozlin v Biljani; Dav. Škrli, dijak v Ljub.; Ig. Borštnik, učenc v Ljublj.; I. Češnovar, dijak v Ljubljani; A. Gutnik, Vižmarje; J. Kremzar, dijak v Ljubljani; J. Saucin v Dolini (le I. II.); J. Vogrič, učitelj v Kanali (III.); J. Ukmar, učitelj v Mošnjah (I. II.); A. Bezenšek, dijak v Celji (I. II.); A. Mahkovec, dijak v Ljublj. Gospodičini: Mat. Tomšič v Trebnem; Ljuboslava Pivec v Ribnici na Štajerskem.

Uganjka zastavice: VERTEC.

Imena reševalcev zastavice v prihodnjem listu Verteca, zdaj nam ni bilo mogoče zalvo premajhnega prostora.

Listnica. Čitalnica v Rojani: Polletno naročnino prejeli; 5 kr. je bilo preveč, imate je k dobremu za drugo polletje. — Gosp. T. Š. pri sv. L. na Štaj.: Vaš prijazni listek nam je mnogo veselja napravil; žalibog, da je res tako, kakor nam pišete. Pesmica se sčasoma porabi. Serčen pozdrav tako verlemu narodnjaku! — M. V. v K.: Prosimo večkrat kaj iz Vašega spretnega peresa. Da ste nam zdravi in veseli! — S. P. na B.: Ravno začetniki se morajo vaditi pisati; torej večkrat kaj. — Fr. H. na Vuki v Sl.: Prosimo, da nam pošljete prej tudi odgonetko, preden natismemo Vašo štev. nal. Da ste nam zdravi! — A. B. v C.: Ni bilo mogoče. Kmalu enkrat pismeno. — J. St. v Št.: Pride na versto. — Nekterim drugim gg. pisateljem: Nismo mogli za zdaj še vsega pregledati, torej potrpljenje. Kar je dobrega in zanimivega, pride gotovo vse na versto.

Vsem čast. gg. naročnikom!

Da „Vertec“ ni mogel o pravem času na svitlo, kriva je moja dolga in za življenje zelo nevarna bolezen. Ves mesec januarja mi ni bilo mogoče najmanjše reči v roke vzeti. — Dobri Bog pa mi je zopet ljubo zdravje podelil in tako bo v prihodnje zopet vse v najlepšem redu. Toliko v pojasnjenje posebno tistim, ki so 2. štev. „Verteca“ že reklamirali.

Ivan Tomšič.